

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA CHEŁM

z dnia r.

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie skargi
Województwa Lubelskiego wraz z odpowiedzią na skargę.**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r., poz. 40 z późn. zm.) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r., poz. 1634) Rada Miasta Chełm uchwała, co następuje:

§ 1. Postanawia się przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie skargę Województwa Lubelskiego z dnia 28 lipca 2023 r. na uchwałę nr LXXVIII/633/23 Rady Miasta Chełm z dnia 30 czerwca 2023 roku w sprawie niewyrażenia zgody na odwołanie Pana Tomasza Kazimierczaka ze stanowiska Dyrektora Stacji Ratownictwa Medycznego w Chełmie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej.

§ 2. Projekt odpowiedzi na skargę o której mowa w § 1, zawiera załącznik do niniejszej chwał.

§ 3. Upoważnia się Prezydenta Miasta Chełm:

1. Do przekazania skargi o której mowa § 1 wraz z odpowiedzią na skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

2. Do reprezentowania Rady Miasta Chełm przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Lublinie z prawem do udzielenia pełnomocnictwa do reprezentowania Rady Miasta Chełm.

§ 4. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Chełm.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Załącznik do uchwały Nr

Rady Miasta Chełm

z dnia.....2023 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Lublinie
ul. Marii Curie-Skłodowskiej 40
20-400 Lublin**

Skarżący: Województwo Lubelskie

ul. Artura Grottgera 4

20-029 Lublin

repr. przez r.pr. Monikę Efir- Kowalską

Organ: Rada Miasta Chełm

ul. Lubelska 65, 22-100 Chełm

REGON: 110198238

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

Działając w imieniu Rady Miasta Chełm, na podstawie art. 54 § 1 i 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U z 2023, poz. 1634), dalej „p.p.s.a ” składam odpowiedź na skargę pełnomocnika Województwa Lubelskiego na uchwałę nr LXXVIII/633/23 Rady Miasta Chełm w sprawie niewyrażenia zgody na odwołanie radnego Pana Tomasza Kazimierczaka ze stanowiska Dyrektora Stacji Ratownictwa Medycznego w Chełmie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej z dnia 30 czerwca 2023 roku i wnoszę o:

- 1) wezwanie skarżącego do uzupełnienia skargi z uwagi na niespełnienie wymogu formalnego wynikającego z art. 46 § 2 pkt. 1 c) p.p.s.a. pod rygorem odrzucenia skargi;
- 2) wezwanie skarżącego do uzupełnienia braków formalnych skargi przez wniesienie wpisu sądowego od skargi pod rygorem odrzucenia skargi;

W przypadku uzupełnienia braków wskazanych w pkt 1 i 2 wnoszę o:

- 3) oddalenie skargi w całości;
- 4) zasądzenie od Skarżącego na rzecz Organu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych
- 5) pominięcie na podstawie art. 106 § 5 p.p.s.a. w zw. z art. 235² § 1 pkt. 2 k.p.c. wniosków dowodowych Skarżącego o przeprowadzenie dowodów z dokumentów z uwagi na fakt, że zmierzają do wykazania faktów bezspornych;
- 6) przeprowadzenie na podstawie art. 106 § 3 p.p.s.a. dowodu z pisma z dnia 23 maja 2023 roku radnego Tomasza Kazimierczaka na fakt wykazania, że przyczyny rozwiązania stosunku pracy z radnym są nierzeczywiste i pozorne, co stanowiło podstawę do odmowy udzielenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym.
- 7) rozpoznanie sprawy w trybie uproszczonym.

Uzasadnienie

W dniu 28 lipca 2023 roku do Rady Miasta Chełm wpłynęła skarga pełnomocnika Województwa Lubelskiego na uchwałę nr LXXVIII/633/23 Rady Miasta Chełm z dnia 30 czerwca 2023 roku w sprawie niewyrażenia zgody na odwołanie Pana Tomasza Kazimierczaka ze stanowiska Dyrektora Stacji Ratownictwa Medycznego w Chełmie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej. Uchwała ta zapadła wskutek wniosku z dnia 9 maja 2023 roku Marszałka Województwa Lubelskiego o umieszczenie w porządku obrad najbliższej Sesji Rady Miasta Chełm uchwały w sprawie wyrażenia zgody na odwołanie radnego Rady Miasta Chełm Pana Tomasza Kazimierczaka ze stanowiska Dyrektora Stacji Ratownictwa Medycznego w Chełmie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej. Jako przyczynę rozwiązania stosunku pracy wskazano utratę zaufania do radnego. W dniu 23 maja 2023 roku radny Tomasz Kazimierczak udzielił szczegółowej odpowiedzi na zarzuty sformułowane względem jego osoby we wniosku z dnia 9 maja 2023 roku. Rada Miasta Chełm po przeanalizowaniu wniosku i odpowiedzi radnego zdecydowała się odmówić wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy wskazując w sposób jasny i precyzyjny, że jej decyzja jest decyzją uznaniową, a sam wniosek Marszałka Województwa nie został oparty na przyczynach związanych z wykonywaniem przez radnego mandatu radnego Rady Miasta Chełm.

W skardze na powyższą uchwałę zarzucono:

- 1) naruszenie art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na niewyrażeniu zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym Tomaszem Kazimierczakiem w sytuacji, gdy ochrona stosunku pracy radnego uzasadniona jest wtedy, gdy rozwiązanie tego stosunku miałyby związek ze sprawowaniem mandatu radnego;
- 2) naruszenie art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na poddaniu pod głosowanie i podjęcie na sesji Rady Miasta Chełm uchwały w sprawie niewyrażenia zgody na odwołanie radnego Tomasza Kazimierczaka ze stanowiska Dyrektora Stacji Ratownictwa Medycznego w Chełmie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej podczas gdy skarżący wnioskował o zamieszczenie w porządku obrad sesji Rady Miasta Chełm uchwały w sprawie wyrażenia zgody na odwołanie Radnego Rady Miasta Chełm ze stanowiska Dyrektora Stacji Ratownictwa Medycznego w Chełmie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej, wobec czego na sesji Rady Miasta Chełm została poddana uchwała niezgodna z dyspozycją art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym oraz niezgodna z wnioskiem Marszałka Województwa Lubelskiego.

W oparciu o powyższe zarzuty Skarżący wnosi o uwzględnienie skargi i stwierdzenie nieważności uchwały Nr LXXVIII/633/23 Rady Miasta Chełm z dnia 30 czerwca 2023 roku w sprawie niewyrażenia zgody na odwołanie Pana Tomasza Kazimierczaka ze stanowiska Dyrektora Stacji Ratownictwa Medycznego w Chełmie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Zdaniem Organu skarga jest niezasadna. W pierwszej kolejności konieczne staje się jednak wskazanie braków formalnych skargi.

Stosownie do art. 46 § 2 pkt. 1 lit. c p.p.s.a., w przypadku gdy pismo strony jest pierwszym pismem w sprawie, powinno zawierać m.in. numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku - numer identyfikacyjny REGON albo numer w innym właściwym rejestrze lub ewidencji, albo numer identyfikacji podatkowej strony wnoszącej pismo, niebędącej osobą fizyczną, która nie ma obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli jest ona obowiązana do jego posiadania. Wymienione elementy pisma procesowego (w tym numer REGON lub NIP Skarżącego) stanowią wymogi formalne skargi w postępowaniu sądowym, których brak podlega uzupełnieniu w trybie art. 49 § 1 p.p.s.a. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli pismo strony nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych, przewodniczący wzywa stronę o jego uzupełnienie lub poprawienie w terminie siedmiu dni pod rygorem pozostawienia pisma bez rozpoznania, chyba że ustawa stanowi inaczej. Taką szczególną regulację zawiera art. 58 §

1 pkt. 3 p.p.s.a., który stanowi, że gdy nie uzupełniono w wyznaczonym terminie braków formalnych, to Sąd odrzuca skargę.

Bezspornie Skarżący wskazanego powyżej wymogu formalnego nie dopełnił, w związku z powyższym skarga z dnia 26 lipca 2023 roku dotknięta jest brakiem formalnym.

Skarżący również nie uiszczył wpisu sądowego od wniesionej skargi. Zgodnie z art. 230 § 1 p.p.s.a., od pism wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym w danej instancji pobiera się wpis stosunkowy lub stały. Pismami tymi są skarga, skarga kasacyjna, zażalenie oraz skarga o wznowienie postępowania. Natomiast art. 220 § 1 p.p.s.a. stanowi, że sąd nie podejmie żadnej czynności na skutek pisma, od którego nie zostanie uiszczona należna opłata. W tym przypadku opłatą sądową jest m.in. wpis od skargi (art. 212 § 1 p.p.s.a.). Jednocześnie stosownie do treści art. 220 § 3 p.p.s.a. skarga, skarga kasacyjna, zażalenie oraz skarga o wznowienie postępowania, od których pomimo wezwania nie został uiszczony należny wpis, podlegają odrzuceniu przez sąd. Z powołanej regulacji wynika, że opłacenie skargi w terminie i w kwocie wskazanej przez Sąd stanowi warunek, którego spełnienie jest konieczne dla nadania jej dalszego biegu. Wyjaśnić należy, iż uchwała o odmowie wyrażenia zgody na rozwiązanie z radnym stosunku pracy nie jest aktem prawa miejscowego w rozumieniu art. 87 ust. 2 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym albowiem aby dana uchwała mogła być uznana za akt prawa miejscowego, musi dotyczyć spraw publicznych o znaczeniu lokalnym, musi być aktem prawnym

o charakterze generalnym i abstrakcyjnym - musi zawierać przepisy powszechnie obowiązujące na danym terenie. W tej sytuacji podstawę prawną do ustalenia wysokości wpisu sądowego od skargi na ww. uchwałę stanowi § 2 ust. 1 pkt. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczególnych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Zgodnie z tym przepisem, wpis stały w sprawach skarg na akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż akty prawa miejscowego, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej wynosi 300 zł.

Odnosząc się merytoryczne do skargi Organ stoi na stanowisku, że prawidłowo zastosował dyspozycję przepisu art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym. Jednocześnie Organ nie podziela stanowiska Skarżącego, jakoby poza sytuacją, w której przyczyna rozwiązania stosunku pracy z radnym związana jest z wykonywaniem przez niego mandatu radnego, rada gminy była pozbawiona możliwości odmowy wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy. Bezspornym bowiem pozostaje, że w świetle zd. 2 art. 25 ust. 2 u.s.g. rada gminy musi odmówić zgody na rozwiązanie z radnym stosunku pracy, gdy podstawą rozwiązania tego stosunku są zdarzenia związane z wykonywaniem przez radnego mandatu. Sporne natomiast pozostaje czy rada gminy poza przypadkiem wskazanym

w zd. 2 art. 25 ust. 2 posiada uprawnienie w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody. Stanowisko judykatury, jak i doktryny w tym zakresie jest niejednolite.

Jak słusznie wskazał S. Płażek [w:] Ustawa o samorządzie gminnym, red. P. Chmielnicki, Warszawa 2022, art. 25. „Z literalnego brzmienia art. 25 ust. 2 zdanie drugie wynika, że poza wypadkami,

w których rada musi odmówić pracodawcy wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy z jej radnym ze względu na związek przyczyn rozwiązania umowy z wykonywaniem przezeń mandatu, zajmuje ona stanowisko w sposób nieskrępowany, tzn. badając jedynie to, czy ze względu na ogólnie obowiązujące w prawie pracy standardy i kryteria zamiar pracodawcy jest dostatecznie uzasadniony. Nie jest dopuszczalne stwierdzenie – z przyczyn merytorycznych – w trybie nadzoru nieważności uchwały, w której odmawia ona zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym. Jest to uprawnienie autonomiczne rady.” Powyższy pogląd należy w pełni zaakceptować.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 października 2020 roku, sygn. akt II PK 145/19 analizując normę przepisu art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym wskazał, że: „W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest bowiem pogląd, że art. 25 ust. 2 ustawy

o samorządzie gminnym nie określa żadnych warunków ani kryteriów, jakimi miałyby kierować się rada gminy przy podejmowaniu decyzji o wyrażeniu zgody na rozwiązanie stosunku pracy radnego lub jej odmowie. Nie zobowiązuje on również rady do uzasadnienia swojego stanowiska. Nie ogranicza prawa rady do sprzeciwu wobec zamiaru pracodawcy rozwiązania stosunku pracy z radnym tylko do sytuacji, gdy przyczyną tego zamiaru są zdarzenia związane z wykonywaniem mandatu przez radnego, lecz jedynie zobowiązuje radę do odmowy wyrażenia zgody w takim przypadku, pozostawiając pozostałe decyzje jej swobodnemu uznaniu (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2011 r., II PK 192/10, LEX nr 811845; z dnia 11 grudnia 2007 r., I PK 152/07, Monitor Prawa Pracy 2008 nr 5, s. 255; z dnia 17 września 2007 r., I PK 36/07, LEX nr 375679).”.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 17 września 2007 r., III PK 36/07 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że „ochrona stosunku pracy radnych, określona w art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym, nakłada na pracodawcę obowiązek uzyskania uprzedniej zgody rady gminy na rozwiązanie stosunku pracy z radnym tej gminy. Przepis ten równocześnie nakazuje radzie odmówienie takiej zgody, gdy podstawą rozwiązania stosunku są zdarzenia związane z wykonywaniem przez radnego mandatu. Do stwierdzenia, że odmowa udzielenia zgody w tych sytuacjach jest obowiązkiem rady, upoważnia użyta przez ustawodawcę imperatywna forma 'rada odmówi'. Sformułowany w art. 25 ust. 2 zdanie drugie ustawy obowiązek rady gminy odmowy zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym, nie może być jednak rozumiany w taki sposób, że rada może odmówić wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym tylko wtedy, gdy podstawą rozwiązania tego stosunku są zdarzenia związane z wykonywaniem przez radnego mandatu. W sytuacji opisanej w tym przepisie rada powinna (musi) odmówić wyrażenia zgody, co nie oznacza wcale, że w innych sytuacjach nie może tej zgody odmówić. Wprost przeciwnie. Decyzję o wyrażeniu zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym pozostawiono dyskrecjonalnej ocenie samej rady, która swobodnie decyduje, czy zgody takiej udzielić, czy też nie. Tylko w jednej sytuacji, opisanej w art. 25 ust. 2 zdanie drugie ustawy, rada nie może swobodnie decydować o wyrażeniu albo niewyrażeniu zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym, lecz musi odmówić udzielenia tej zgody. We wszystkich pozostałych sytuacjach swobodna uznaniowa decyzja należy tylko do niej”.

Z kolei również na gruncie poglądów sądów administracyjnych wyrażone jest stanowisko, że rada jednostki samorządu terytorialnego w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym ma autonomię. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny z wyroku z dnia 17 czerwca 2016 roku, II OSK 1208/16 „o ile związaną jest decyzja rady w sytuacji, gdy podstawą rozwiązania stosunku pracy przez pracodawcę są zdarzenia wiążące się z wykonywaniem mandatu przez radnego, o tyle pozostałe przypadki wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy, bądź odmowy takiej zgody zostały pozostawione uznaniu rady powiatu, która decyduje, czy zachodzą przesłanki uwzględnienia wniosku pracodawcy. A zatem w tych sytuacjach rada powiatu może, ale nie musi, wyrazić zgodę na rozwiązanie stosunku pracy. Powyższe stanowisko wynika z literalnego brzmienia tego przepisu. Gdyby ustawodawca chciał narzucić radzie powiatu dodatkowe ograniczenia w udzielaniu powyższej zgody, to wyraźnie zaznaczyłby to w treści u.s.p. Skoro takiego ograniczenia nie ma to nie można go domniemywać, gdyż swoboda rady w odmawianiu zgody jest korzystna dla radnego, a domniemywanie ograniczeń byłoby domniemywaniem mniejszej ochrony radnego. Takie wnioskowanie jest sprzeczne z zasadami interpretacji prawa publicznego. Stąd też przyjmuje się, że przepisu tego nie można interpretować w ten sposób, że rada powiatu musi wyrazić zgodę na rozwiązanie stosunku pracy z radnym, jeżeli pracodawca nie stawia mu zarzutów związanych z wykonywaniem mandatu radnego (por. wyrok NSA z dnia 25 listopada 2014 r., II OSK 2807/14, wyrok NSA z dnia 10 listopada 2011 r., sygn. akt II OSK 1884/11, wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt III SA/Wr 753/14, wyrok WSA w Gorzowie Wlkp. z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt II SA/Go 363/14 wyrok SN z dnia 11 lipca 2006 r., I PK 9/06, OSNP 2007/13-/14/193). Identyczne stanowisko wyrażane jest również w orzecznictwie i doktrynie na tle takich samych regulacji dotyczących ochrony stosunku pracy radnego zawartych w art. 25 ust. 2 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 z późn. zm.) oraz w art. 27 ust. 2 ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2015 r. poz. 1392) (por. S.

Płażek /w / P. Chmielnicki /red), Ustawa o samorządzie gminnym, LexisNexis 2013, t. 6 do art. 25, K. Jaroszyński, op.cit., s. 308, wyroki NSA z dnia 9 lipca 2015 r., sygn. akt II OSK 625/15, z dnia 18 września 2008 r., sygn. akt II OSK 952/08 z dnia 27 sierpnia 2010 r., sygn. akt II OSK 1074/10, z dnia 22 października 2009 r., sygn. akt II OSK 1619/08, wyrok SN z 17 września 2007 r., sygn. akt III PK 36/07". Tym samym niezasadnym staje się stanowisko skarżącego, że rada jest zobowiązana do odmowy wyrażenia zgody na rozwiązanie z radnym stosunku pracy, gdy u jej podstaw legły przyczyny związane ze sprawowaniem przez radnego mandatu, a w pozostałych przypadkach jest zobowiązana taką zgodę udzielić. Żaden bowiem przepis ustawy o samorządzie gminnym, za wyjątkiem zd. 2 art. 25 ust. 2 u.s.g. nie wskazuje warunków czy też kryteriów, jakimi ma kierować się rada przy podejmowaniu uchwały w przedmiocie wyrażenia bądź odmowy wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym.

Także w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 grudnia 2020 roku, sygn. akt. II OSK 2620/20 wskazano, że „przepis art. 25 ust. 2 u.s.g. nie określa żadnych warunków ani kryteriów, jakimi miałyby kierować się rada gminy przy podejmowaniu decyzji o wyrażeniu zgody na rozwiązanie stosunku pracy radnego lub jej odmowie. Nie zobowiązuje on również rady do uzasadnienia swojego stanowiska. Nie ogranicza prawa rady do sprzeciwu wobec zamiaru pracodawcy rozwiązania stosunku pracy z radnym tylko do sytuacji, gdy przyczyną tego zamiaru są zdarzenia

związane z wykonywaniem mandatu przez radnego, lecz jedynie zobowiązuje radę do odmowy wyrażenia zgody w takim przypadku, pozostawiając pozostałe decyzje jej swobodnemu uznaniu. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 września 2007 r., sygn. III PK 36/07, (LEX nr 375679), ochrona stosunku pracy radnych, określona w art. 25 ust. 2 u.s.g., nakłada na pracodawcę obowiązek uzyskania uprzedniej zgody rady gminy na rozwiązanie stosunku pracy z radnym tej gminy. Przepis ten równocześnie nakazuje radzie odmówienie takiej zgody, gdy podstawą rozwiązania stosunku są zdarzenia związane z wykonywaniem przez radnego mandatu. Do stwierdzenia, że odmowa udzielenia zgody w tych sytuacjach jest obowiązkiem rady, upoważnia użyty przez ustawodawcę imperatywny zwrot: "rada odmówi". Sformułowany w art. 25 ust. 2 zdanie drugie ustawy obowiązek rady gminy odmowy zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym, nie może być jednak rozumiany w taki sposób, że rada może odmówić wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym tylko wtedy, gdy podstawą rozwiązania tego stosunku są zdarzenia związane z wykonywaniem przez radnego mandatu. W sytuacji opisanej w tym przepisie rada powinna (musi) odmówić wyrażenia zgody, co nie oznacza wcale, że w innych sytuacjach nie może tej zgody odmówić. Wprost przeciwnie. Decyzję o wyrażeniu zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym pozostawiono dyskrecjonalnej ocenie samej rady, która swobodnie decyduje, czy zgody takiej udzielić, czy też nie. Tylko w jednej sytuacji, opisanej w art. 25 ust. 2 zdanie drugie u.s.g., rada nie może swobodnie decydować

o wyrażeniu albo niewyrażeniu zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym, lecz musi odmówić udzielenia tej zgody. We wszystkich pozostałych sytuacjach swobodna uznaniowa decyzja należy tylko do niej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2020 r., sygn. II PK 145/19, LEX nr 3077134). Zastrzec w tym miejscu należy, że rada gminy nie ma obowiązku zbierania danych o rzeczywistych przyczynach zamiaru pracodawcy, co nie oznacza, że dokonując oceny wniosku, może pominąć wyjaśnienia samego radnego oraz okoliczności powszechnie znane. Jeżeli ocena taka zostanie dokonana przez pryzmat wszystkich znanych jej okoliczności oraz znajdzie poparcie w zasadach logiki i doświadczenia życiowego, to ocena taka (a w konsekwencji podjęta w jej rezultacie uchwała), będzie korzystać z przymiotu legalności i z ochrony przewidzianej w art. 25 ust. 2 u.s.g.”.

W tym miejscu należy wskazać, że Rada Miasta Chełm w uzasadnieniu uchwały wskazała zarówno przyczyny, na jakich Skarżący oparł wniosek o odwołanie, jak i szczegółowo przytoczyła treść odpowiedzi na wniosek, jaką wniósł radny Tomasz Kazimierzczak pismem z dnia 23 maja 2023 roku. Wyjaśnienia radnego w zakresie wniosku Skarżącego były bardzo szczegółowe i zostały udostępnione radnym przed podjęciem uchwały. Po przeanalizowaniu argumentacji zawartej we wniosku z dnia

9 maja 2023 roku i pisma radnego Tomasza Kazimierczaka, Rada Miasta Chełm uznała za zasadne podjęcie uchwały o niewyrażeniu zgody na odwołanie Pana Tomasza Kazimierczaka ze stanowiska Dyrektora Stacji Ratownictwa Medycznego w Chełmie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej. Ponadto Rada Miasta Chełm wyraźnie wskazała, że przyczyna wypowiedzenia stosunku pracy wskazana we wniosku nie jest związana z wykonywaniem przez radnego mandatu radnego Rady Miasta Chełm, a co za tym idzie, decyzja Rady Miasta Chełm jest w tym zakresie decyzją uznaniową.

Okoliczność, że Rada Miasta Chełm wyraźnie wskazała, iż przyczyna wskazana we wniosku o wyrażenie zgody na odwołanie nie ma związku z wykonywaniem przez mandatu radnego ma znaczenie dla oceny zasadności wniosku Skarżącego o przeprowadzenie dowodów z dokumentów załączonych do skargi „na okoliczność, że przyczyny rozwiązania stosunku pracy nie mają żadnego związku z wykonywaniem przez Pana Tomasza Kazimierczaka mandatu radnego... oraz że Marszałek Województwa Lubelskiego wnioskował o zamieszczenie w porządku obrad Sesji Rady Miasta Chełm uchwały w sprawie wyrażenia zgody na odwołanie radnego Rady Miasta Chełm ze stanowiska Dyrektora Stacji Ratownictwa Medycznego w Chełmie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej, zaś na sesji Rady Miasta Chełm poddano pod głosowanie i podjęto uchwałę w sprawie niewyrażenia zgody na odwołanie radnego Pana Tomasza Kazimierczaka ze stanowiska Dyrektora Stacji Ratownictwa Medycznego w Chełmie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej”. Obie okoliczności, a właściwie fakty, na które Skarżący zgłasza wnioski dowodowe są bezsporne i znalazły swoje odzwierciedlenie w treści uzasadnienia uchwały. Stosownie do art. 106 § 3 p.p.s.a. sąd może z urzędu lub na wniosek stron przeprowadzić dowody uzupełniające z dokumentów, jeżeli jest to niezbędne do wyjaśnienia istotnych wątpliwości i nie spowoduje nadmiernego przedłużenia postępowania w sprawie. Zgodnie natomiast z § 5 tego przepisu, do postępowania dowodowego, o którym mowa w § 3, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Przepis art. 235² § 1 pkt. 2 k.p.c. wskazuje, że Sąd może w szczególności pominąć dowód mający wykazać fakt bezsporny, nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy lub udowodniony zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy. Tym samym wobec bezsporności faktów, na jakie został zgłoszony wniosek dowodowy o przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego

z dokumentów załączonych do skargi, zasadnym staje się jego pominięcie w oparciu o wskazane przepisy.

Oświadczam, że odpis odpowiedzi na skargę został nadany listem poleconym pełnomocnikowi Skarżącego, r.pr. Monice Efir- Kowalskiej.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak na wstępie.

Załączniki:

- 1) uchwała nr LXXVIII/633/23 Rady Miasta Chełm z dnia 30 czerwca 2023 roku w sprawie niewyrażenia zgody na odwołanie Pana Tomasza Kazimierczaka ze stanowiska Dyrektora Stacji Ratownictwa Medycznego w Chełmie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej;
- 2) skarga z dnia 26 lipca 2023 roku pełnomocnika Województwa Lubelskiego na uchwałę nr LXXVIII/633/23 Rady Miasta Chełm w sprawie niewyrażenia zgody na odwołanie radnego Pana Tomasza Kazimierczaka ze stanowiska Dyrektora Stacji Ratownictwa Medycznego w Chełmie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej z dnia 30 czerwca 2023 roku;
- 3) pismo z dnia 23 maja 2023 roku radnego Tomasza Kazimierczaka
- 4) pełnomocnictwo